

Çocuk Taziyenamesi

Çocuk Taziyenamesi

بِاسْمِهِ وَ إِن مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz âhiret kardeşim Hâfız Hâlid Efendi!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيَشِيرُ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Kardeşim, çocuğun vefatı beni müteessir etti. Fakat **اللَّهُ** kazaya rıza, kadere teslim İslâmiyet'in bir şiarıdır. Cenab-ı Hak sizlere sabr-ı cemil versin. Merhumu da size zahîre-i âhiret ve şefaataçı yapsın. Size ve sizin gibi müttaki mü'minlere büyük bir müjde ve hakiki bir teselli gösterecek **beş noktayı** beyan ederiz:

Birinci Nokta:

Kur'an-ı Hakîm'de **وَلِدَانٌ مُّخَلَّدُونَ** sırrı ve meali şudur ki: Mü'minlerin kable'l-bülüğ vefat eden evlatları; cennette ebedî, sevimli, cennete lâyük bir surette daimî çocuk kalacaklarını ve cennete giden peder ve validelerinin kucaklarında ebedî medar-ı sürurları olacaklarını ve çocuk sevmek ve evlat okşamak gibi en latîf bir zevki, ebeveynine temine medar olacaklarını ve her bir lezzetli şeyin cennette bulunduğunu "Cennet, tenasül yeri olmadığından evlat muhabbeti ve okşaması olmadığı"yı diyenlerin hükümleri hakikat olmadığını hem dünyada on senelik kısa bir zamanda teellümatla karışık evlat sevmesine ve okşamasına bedel safi, elemsiz, milyonlar sene ebedî evlat sevmesini ve okşamasını kazanmak, ehl-i imanın en büyük bir medar-ı saadeti olduğunu şu âyet-i kerîme **وَلِدَانٌ مُّخَلَّدُونَ** cümlesiyle işaret ediyor ve müjde veriyor.

İkinci Nokta:

Bir zaman bir zat, bir zindanda bulunuyor. Sevimli bir çocuğu yanına gönderilmiş. O bîçare mahpus hem kendi elemi çekiyor hem veledinin istirahatini temin edemediği için onun zahmetiyle müteellim oluyordu. Sonra merhametkâr hâkim ona bir adam gönderir, der ki: "Şu çocuk çendan senin evladındır fakat benim raiyetim ve milletimdir. Onu ben alacağım, güzel bir sarayda beslettireceğim." O adam ağlar, sizler "Benim medar-ı tesellim olan

evladımı vermeyeceğim.” der. Ona arkadaşları der ki: “Senin teessüratın manasızdır. Eğer sen çocuğa acıyorsan çocuk şu mülevves, ufunetli, sıkıntılı zindana bedel; ferahlı, saadetli bir saraya gidecek. Eğer sen nefsin için müteessir oluyorsan, menfaatini arıyorsan; çocuk burada kalsa muvakkaten şüpheli bir menfaatinle beraber, çocuğun meşakkatlerinden çok sıkıntı ve elem çekmek var. Eğer oraya gitse sana bin menfaati var. Çünkü padişahın merhametini celbe sebep olur, sana şefaatchi hükmüne geçer. Padişah, onu seninle görüştürmek arzu edecek. Elbette görüşmek için onu zindana göndermeyecek, belki seni zindandan çıkarıp o saraya celbedecek, çocukla görüştürecektir. Şu şartla ki padişaha emniyetin ve itaatın varsa...”

İşte şu temsil gibi aziz kardeşim, senin gibi mü’minlerin evladı vefat ettikleri vakit şöyle düşünmeli: Şu veled masumdur, onun Hâlık’ı dahi Rahîm ve Kerîm’dir. Benim nâkıs terbiye ve şefkatime bedel, gayet kâmil olan inayet ve rahmetine aldı. Dünyanın elemli, musibetli, meşakkatli zindanından çıkarıp cennetü’l-firdevsine gönderdi. O çocuğa ne mutlu! Şu dünyada kalsaydı kim bilir ne şekle girerdi? Onun için ben ona acımıyorum, bahtiyar biliyorum. Kaldı kendi nefsimde ait menfaati için kendime dahi acımıyorum, elîm müteessir olmuyorum.

Çünkü dünyada kalsaydı on senelik, muvakkat, elemle karışık bir evlat muhabbeti temin edecekti. Eğer salih olsaydı, dünya işinde muktedir olsaydı belki bana yardım edecekti. Fakat vefatıyla, ebedî cennette on milyon sene bana evlat muhabbetine medar ve saadet-i ebediyeye vesile bir şefaatchi hükmüne geçer. Elbette ve elbette meşuk, muaccel bir menfaati kaybeden, muhakkak ve müeccel bin menfaati kazanan; elîm teessürat göstermez, meyasane feryat etmez.